

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.21.158/2016/3.szám

A tanács tagjai: . Havasi Péter a tanács elnöke

. Döme Attila előadó bíró

. Udvary Katalin bíró

A felperes: felperes

A felperes képviselője:

. Kaiser István ügyvéd

Az alperes: alperes

Az alperes képviselője:

. Kovács Kálmán ügyvéd

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Őri Törvényszék 1.Pf.20.163/2014/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Őri Járásbíróság P.20.440/2012/37.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint térítsen meg a Magyar Államnak - az illetékes állami adóhatóság külön felhívására - 460.000 (négy százhatvanezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes perbeli jogelődje 2010. június 7. napján a háza kapujához ment ki a kerítésre felakasztott szódáért, amikor az alperes a háza előtt az úton elhaladt lovasfogatával. A szekér hátuljához kötőféken egy csődör póni volt befogva. Amikor az alperes a felperes jogelődjének háza előtti útszakaszon a fogatával közlekedett, a felperes jogelődjét a bal térdízületébe hatoló és a sápcsont elmozdulással járó, darabos törését okozó nagy erejű tompa

erőbehatás érte.

- [2] A felperes jogelődje 2010. június 8. napjától július 1. napjáig feküdt a Megyei Oktatókórház Traumatológiai Osztályán, ahova műtėti ellátás céljából vették fel. A zárójelentésben rögzített epikrízis szerint 2010. június 7-én póniló rúgta meg a bal térdét. A műtét elvégzését követően, július 1. napján utasításokkal ellátva otthonába bocsátották.
- [3] A felperes perbeli jogelődje megközelítőleg 162 centiméter magas, 100 kilogramm súlyú, jelentősen túltáplált nő volt a baleset bekövetkezésekor. Korábban jelentős baleseti sérülése, belszervi betegsége nem volt. A sérülés maradandó fogyatékoság kialakulásával járt együtt, amely elsősorban mozgáskorlátozottságban nyilvánult meg. Járási, illetve állási, helyváltoztatási képessége kifejezetten beszűkült, csupán egy-két lépést tudott támaszkodás nélkül haladni, illetve a tartós állás is kivihetetlen volt a számára. A mindkét térdízületét érintő ízületi elfajulásos elváltozása, továbbá a csípőízületi elváltozása részlegesen volt okozati összefüggésbe hozható baleseti sérülésével. A tartós állást, járást, helyváltoztatást igénylő tevékenységekben segítségre szorult és segítségre szorulhatott az alsó végtagja környezetében végzett tevékenység, így lábápolás, öltözködés, cipő, zokni felhúzása során is. Az egészségkárosodásának mértéke össz-szervezeti szempontból: cukorbetegség EK: 7%, magas vérnyomás-betegség EK: 9%, túlsúly EK: 5%, csípőízületi mozgásbeszűkülés EK: 10%, térdízületi mozgás beszűkülés EK: 25%, izomsorvadás EK: 4%, mozgásszervi károsodása együttesen 36% volt. Baleseti jellegű térdízületi egészségkárosodása az izomsorvadással együttesen 28%-ban volt meghatározható, egészségkárosodásának mértéke össz-szervezeti szempontból 48%, ebből mozgásszervi egészségkárosodás 36% volt.
- [4] A felperes perbeli jogelődjénél a felperes, aki a jogelődjének a leány gyermeke, heti két alkalommal 3 órát töltött, ebből legalább 2 órát takarított, elvégezte az aktuális teendőket. A heti 2 óra szükséges és rendszeresen jelentkező házimunka mellett a nem rendszeres házimunkát, így az ablakpucolást, függönymosást is ő végezte. A főtt ételt otthonában készítette el és úgy vitte a szüleihez.

A felek kérelmei

- [5] A felperes perbeli jogelődje a módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és 2.400.000 forint összegű járadékmegváltás megfizetésére háztartási kisegítő munkadíja címén, továbbá 600.000 forint vagyoni kára megfizetésére. A háztartási kisegítő munkadíját 500 forintos óradíjjal kérte elszámolni, heti 10 óra

figyelembevételével. Kérte továbbá az alperes kötelezését a késedelmi kamatok, valamint a perköltségek megfizetésére is. A keresete ténybeli alapjaként állította, hogy a 2010. június 7-én elszenvedett törést az alperes kötőféken vezetett csődör pónilovának rúgása miatt szenvedte el.

- [6] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta, hogy a felperes jogelődjének sérülését az ő pónilova okozta volna. A keresetösszegezéséből a háztartási kisegítő óradíjaként az 500 forintot elfogadta, egyébként a többi tételt összegezésében is vitatta.

Az első- és másodfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítás eredményeként tényként állapította meg, hogy a felperes jogelődje bal térdének 2010. június 7-ei elmozdulással járó darabos törését az alperes fogatához kötött, hátul vezetett csődör póni rúgása okozta. Megállapította, hogy az alperes az állattartás során a közúti közlekedés szabályait megszegte akkor, amikor nem tett meg minden tőle elvárhatót ennek elhárítása érdekében. Megállapította azt is, hogy a ló csak abban az esetben érte el a felperes jogelődjét, ha ő legalább a kerítés és a közút között elhelyezkedő füves terület feléig eltávolodott, tehát megközelítette a lovakat, amivel a kárenyhítési kötelezettségét megszegte.
- [8] A kereset jogalapja felől a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. § (1) bekezdése, 351. § (1) bekezdése, 340. § (1) bekezdése, 345. § (1) bekezdése, 355. § (1) bekezdése, továbbá a KRESZ 62. §-a és 55. §-a alapján döntött. Az alperes károkozó magatartását és a felperes jogelődjének közrehatását azonos mértékűnek tekintette. A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása során a felperes jogelődje közrehatásának mértékét is mérlegelése körébe vonta. Értékelte, hogy a felperes jogelődje a balesetet megelőzően a hasonló korú, átlagos egészségi állapotban lévő emberek életét élte, azonban a baleset következtében arra kényszerült, hogy megváltozott adottságaihoz igazodó életmódot alakítson ki; a mindennapi tevékenységei ellátásában segítségre szorult, azt nagyon szűk, korlátozott mértékben tudta ellátni, járási képességét gyakorlatilag elvesztette, helyzetváltoztatáskor is kerekesszékre szorult, a tisztálkodásban leánya és házastársa segített neki; az életvitele beszűkült, elnehezedett, tartós állást, járást, helyváltoztatást igénylő tevékenységekben és az alsó végtagja környezetében végzett tevékenysége során is segítségre szorult; baleseti jellegű térdízületi egészségkárosodása össz-szervezeti szempontból 36%-os mértékű volt és állapota maradandó fogyatékossgal volt jellemezhető. A felperes jogelődjének nem vagyoni hátrányai ellensúlyozására 1.800.000 forint összeget talált

alkalmasnak az elsőfokú bíróság. Az alperes 50%-ra értékelt közrehatására tekintettel, őt 900.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai megfizetésére kötelezte. A járadékigény tekintetében azt állapította meg, hogy a felperes a perbeli jogelődjének heti 2×2 órát, összességében 4 órát segített, figyelembe véve az otthoni főzés munkaidejét is, 500 forintos óradíj figyelembevételével a kisegítő munka értékét havi 8.000 forintban határozta meg, a közrehatásra figyelemmel az alperest ennek fele összege megfizetésére kötelezte. Nem látott lehetőséget az egyösszegű járadék megváltására, mert annak végső időpontja nem volt kiszámítható, ezért az erre irányuló kereseti kérelmet elutasította. A felperes igazolt és indokolt vagyoni kárát 206.468 forintban állapította meg, melynek fele részére, 103.234 forint megfizetésére kötelezte az alperest.

- [9] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést kérve az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a keresetet elutasította. E döntésnek megfelelően rendelkezett az első- és másodfokú perköltségek viseléséről is.
- [10] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a bizonyítási teher tükrében okszerűtlenül, a Pp. 206. § (1) bekezdését megsértve mérlegelte, illetve elmaradt S.I., Ny.A., K.A. és B.A. tanúvallomásának értékelése. Ennek következtében a tényállást az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg és abból helytelen jogi következtetéseket vont le. Az elsőfokú eljárás adatai alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzte annak tényként való megállapítását, hogy a felperes jogelődje a kerítés és az út közötti füves területen megközelítette a lovaskocsit, a csődör pedig kifarolva, őt a bal térdén megrúgta. Ehelyett tényként azt állapította meg, hogy a felperes jogelődje a háza előtti közterületen ismeretlen módon és körülmények között balesetet szenvedett azzal egy időben, hogy az alperes a felperes jogelődjének háza előtti útszakaszon pónifogatával közlekedett.
- [11] A másodfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az elsőfokú bíróság arra alapítottnak látta bizonyítottanak a lórúgás megtörténtét, hogy a felperes jogelődje a balesetet követően ezt adta elő több személynek. Álláspontja szerint önmagában a felperes jogelődjétől származó korabeli tájékoztatás nem bizonyítja kétséget kizáróan, hogy az alperes pónilova megrúgta őt. Nem látta elvi akadályát annak, hogy kizárólag közvetett bizonyítékok alapján kerüljön megállapításra valamely tény fennállása, ehhez azonban a felperes jogelődjének tényelődését és a hallomástanúk vallomását egyéb adat hiányában nem találta elegendőnek.
- [12] Az elsőfokú bíróság által foganatosított helyszíni szemlén készült

fényképek alapján rögzítette a másodfokú bíróság, hogy a felperes jogelődjének állítása szerint a megsérült bal térd a kerítéshez közelebb volt az állított rúgás pillanatában, mint a sérülést okozó pónihoz. A helyszíni mérés és a fotók alapján kizártnak találta, hogy a baleset úgy következzen be, ahogy azt a felperes jogelődje előadta.

- [13] A másodfokú bíróság álláspontja szerint S.I. és B.A. szemtanúk vallomása ellentmondásos volt. Mindkét tanú úgy nyilatkozott a perben, hogy látták a balesetet, amikor együtt sétáltak, látták, hogy a felperes jogelődjét az alperes pónilova rúgta meg a bal térdén. E két tanúvallomást azonban több fontos kérdésben is ellentmondásosnak találta a másodfokú bíróság. Kiemelte, hogy S.I. szerint ő egy vonalban volt a lóval és a felperes jogelődjével - aki a lovasfogat két tengelye között állt fele távolságban, kb. fél méterre a kocsitól - az út másik szélén, amikor a hátulra kötött fekete ló - miután az alperes lehúzódt az út mellé - kifordult és megrúgta a felperes jogelődjét. Határozottan állította, hogy nem volt hosszabbító rúd a lovaskocsin. B.A. ezzel szemben úgy emlékezett, hogy 25-30 méter távolságból, a lovaskocsival szemben haladva, az út másik oldaláról látta, amikor az alperes a lovaskocsi hátuljához középre kikötött lova megrúgta a kerítésnek háttal álló felperesi jogelődöt, aki nekiesett a kerítésnek. Ő is úgy nyilatkozott, hogy nem voltak magasító és szélesítő rudak a lovaskocsin. E tanúvallomásokkal ellentétben viszont a peres felek egyezően adták elő, hogy a fogaton hosszabbító rudak voltak, ami kizárja, hogy a felperes jogelődje fél méterre állt volna a lovaskocsitól - ahogy azt S.I. tanú előadta -, amikor a baleset bekövetkezett. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes jogelődjének tényelőadása, valamint S.I. és B.A. tanúvallomásaiban rejlő ellentmondások - a felperes jogelődjének helyzete, a tanúk holléte az állított lórúgás pillanatában, illetve a hosszabbító rudak megléte tekintetében - nem teszik lehetővé annak ítéleti bizonyossággal való megállapítását, hogy a felperes jogelődje az alperes által tartott póniló rúgása következtében szenvedte el a bal lábszárában, térdén keletkezett sérüléseket. További kétségeket ébresztőnek találta a másodfokú bíróság Ny.A. és K.A. tanúvallomását, megállapítva azt is, hogy az előbbi tanú vallomásának hitelét gyengíti az az állítása, mely szerint a felperes jogelődje járókerettel közlekedett a perbeli napon, ez ugyanis az egyéb peradatokból következően nem felel meg a valóságnak.
- [14] A másodfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének alkalmazásával úgy ítélte meg, hogy a felperes jogelődje nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani személyi sérülésének az alperes pónilova általi okozását.

A felülvizsgálati kérelem

- [15] A jogerős ítélettel szemben a felperes perbeli jogelődje nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Annak tartalma szerint elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő ítélet hozatalát kérte azzal a tartalommal, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, 2.400.000 forint egyösszegű járadékmegváltás és 206.468 forint vagyoni kár megfizetésére. Másodlagos felülvizsgálati kérelme a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatállyal történő hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való utasítására irányult. A másodfokú bíróság által megsértett jogszabályként a Pp. 206. § (1) bekezdését jelölte meg.
- [16] A felperes jogelődjének álláspontja szerint a másodfokú bíróság a felmerült bizonyítékokat egymással nem vetette össze és nem értékelte összességükben. S.I. és B.A. tanúvallomásaiban mutatkozó, de az ügy érdemét nem érintő, a tényleges történések reprodukálhatóságával érdemében össze nem függő ellentmondások „feltárásával” az okszerű és tényyszerű bizonyítéktértékelési követelményt megszegte. Nem vette figyelembe többek között: 1.) a felperes konzekvens előadását, amely szerint az alperes lova rúgta meg, 2.) hogy ezt a nyilatkozatát legalább két szemtanú érdemben megerősítette, 3.) hogy a felperes jogelődjének házastársa, továbbá más hozzátartozói egyértelmű nyilatkozatot tettek a baleset bekövetkezésének időpontjára és módjára; ezt a tudomásukat pedig bár a felperestől szerezték, de olyan helyzetben, szituációban, amely a valóságtartalmat nem kérdőjelezheti meg és az egyéb bizonyítékokkal összevetve mindenképpen elfogadható, illetőleg iránymutató lehet a tényállás pontos megállapítása szempontjából, 4.) hogy rendelkezésre állnak a felperes sérülésével kapcsolatos orvosi/kezelési anyagok, melyek a sértett sérüléseit ló rúgására vezetik vissza, 5.) hogy rendelkezésre áll az orvosszakértői vélemény, amely szerint a sérülések ok-okozati összefüggésben állnak/állhatnak lórúgással. Vitatta az elsőfokú bíróságnak a felperes közrehatására levont jogi következtetése helyességét. Álláspontja szerint a teljes bekövetkezett kárért az alperest terheli fizetési kötelezettség.
- [17] A felülvizsgálati eljárás során a felperes perbeli jogelődje elhunyt. Perbeli jogutódja a felperes, aki fenntartotta az előterjesztett felülvizsgálati kérelmet.
- [18] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság helyesen értékelte a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat, a keresetet elutasító döntése megalapozott ténymegállapításokon alapul.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [19] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem jogszabálysértő.
- [20] A felülvizsgálati kérelem érdemben elbíráلható keretei szűkebbek voltak a felülvizsgálati kérelem tartalmánál. Az elsőfokú bíróság ugyanis a keresetet részben elutasító döntést hozott, amellyel szemben a felperes nem fellebbezett, az alperes pedig a kereset teljes elutasítása iránt nyújtott be fellebbezést. A keresetet részben elutasító ítélet ebben a részében, fellebbezés hiányában, a Pp. 228. § (3) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett. Ezért a Pp. 271. § (1) bekezdés a) pontjának kizáró rendelkezése folytán a keresetnek ez a része nem tehető a felülvizsgálati eljárás tárgyává. A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között is csak a másodfokú bíróság érdemi döntésének korlátaín belül vizsgálhatja felül, kivéve, ha a felülvizsgálat alapjául szolgáló jogszabálysértés éppen e korlátok átlépésével valósul meg. Ez a kivételes eset ebben az ügyben nem valósult meg, nem ez a felülvizsgálati kérelem jogi alapja. Ezért az elsőfokú bíróságnak a felperes jogelődjének a közrehatására, valamint a járadék egyösszegű megválthatatlanságára levont jogi következtetése a felülvizsgálati eljárásban érdemben nem is volt vizsgálható.
- [21] A felperes egyebekben a másodfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének okszerűtlenségére alapította a felülvizsgálati kérelmet, arra hivatkozva, hogy emiatt helytelenül állapította meg a döntésének alapjául szolgáló tényállást és helytelenül következtetett az alperes károkozó magatartásának bizonyítatlanságára. A tényállás megállapítása és az ahhoz szükséges bizonyítási eljárás lefolytatása alapvetően az első fokon eljáró bíróság feladatkörébe tartozik. A peres felek közötti jogvita alapjául szolgáló tények feltárására irányuló bizonyítási eljárást az elsőfokú bíróság lefolytatta. Ezt tartalmában a másodfokú bíróság is megfelelőnek és elegendőnek találta. A másodfokú bíróság azonban e peradatokat felülmérlegelte és ennek eredményeként eltérő ténybeli következtetéseket vont le. A másodfokú bíróságnak erre volt eljárási jogi lehetősége. A Pp. 239. § értelmében a törvénynek az elsőfokú eljárásra vonatkozó rendelkezéseit (köztük a bizonyítás anyagának értékelésére vonatkozó 206. §-t is) a másodfokú eljárásban is alkalmazni kell megfelelően. A Pp. 253. § (3) bekezdése alapján pedig a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között változtathatja meg, e korlátok között azonban a perben érvényesített jog, illetőleg az azzal szemben felhozott

védekezés alapjául szolgáló olyan kérdésekben is határozhat, amelyekben az elsőfokú bíróság nem tárgyalta, illetőleg nem határozott. E jogszabályi rendelkezésekből kitűnően a fellebbezés ún. teljes átszármaztató hatályú perorvoslat.

- [22] Átszármaztató hatályú ugyanis a perorvoslat akkor, ha az elsőfokú bíróság jogköre a fellebbvitel következtében egészen vagy részben átháramlik a másodfokú bíróságra, s az a felmerült jogsérelmet ebben az átszármaztatott jogkörben úgy orvosolja, hogy a perorvoslat elintézésékeppen minden esetben, vagy bizonyos esetekben, maga hozza meg - az elsőfokú határozat helyébe - azt a döntést, amelyet a törvénynek megfelelő, helyes eljárás mellett már az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna hoznia. A másodfokú bíróság - döntésének keretei között - ugyanazzal a szabadsággal értékelheti a mérlegelés körébe vonható peradatokat, mint az elsőfokú bíróság, és ugyanazzal a jogkörrel állapíthatja meg a döntése alapjául szolgáló tényállást is. Ebben a perorvoslati rendszerben a másodfokú eljárás a folytatása vagy esetleg a megismétlése az elsőfokú eljárásnak. Ezzel szemben a Pp. 270. § (2) bekezdéséből, 272. § (2) bekezdéséből, 273. § (1) bekezdéséből és 275. (2) bekezdéséből kitűnően a felülvizsgálat részleges átszármaztató hatályú perorvoslat, amely a tényállás megállapítása és a bizonyítékok mérlegelése körében csupán annak vizsgálatára irányulhat, hogy a mérlegelés körébe vont peradatok értékelésénél nem történt-e nyilvánvalóan helytelen következtetés (KGD2012. 19.).
- [23] A bizonyítás adatai nem vitásan ellentmondásosak voltak, ez pedig mérlegelési helyzetet eredményezett a perben a bíróság számára, amit mindkét fokon eljáró bíróság elvégzett és kielégítően megindokolt. Ehhez képest a felülvizsgálati eljárásban a Kúria nem végezheti el harmadszor is a bizonyítás adatainak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelését. A felülvizsgálati eljárás nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna; az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (BH 2013. 119.). Ha a másodfokú bíróság a tényállást a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok egybevetése alapján, azokat a maguk összességében értékelve és a bíróság meggyőződése szerint állapította meg, e tényállás a felülvizsgálat során is irányadó. Az attól való eltérésnek csak akkor van helye, ha a bíróság által megállapított tényállás iratellenes vagy nyilván okszerűtlen. A bizonyítékok okszerű mérlegelését támadó felülvizsgálati kérelem megalapozatlan (BH 1995. 134.).
- [24] A felperes maga sem állította a felülvizsgálati kérelmének indokolásában, hogy a másodfokú ítélet alapjául szolgáló ténymegállapítások iratellenesek volnának. Azt sem, hogy a

másodfokú bíróság mérlegelési tevékenysége ne felelne meg a logika szabályainak. Lényegében azt állítja, hogy a peradatok eltérő súlyú értékelésének eredményeként más, az elsőfokú bíróságéval megegyező ténybeli következtetés vonható le. Ez lehetséges. De a bizonyítékok bizonyító értékének a megmérése, amennyiben annak eredménye nem vezet kirívóan okszerűtlen, tehát logikailag kizárható ténybeli következtetésre, nem ad alapot arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 206. § (1) bekezdésének a megsértését megállapítsa. Ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdésének alkalmazásával hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [25] A felülvizsgálati kérelem sikertelensége folytán a felülvizsgálati eljárás költségeinek viselésére a felperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. Az alperes jogi képviselőjével felmerült munkadíjat a Kúria a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján határozta meg, figyelembe véve egyfelől a felülvizsgálati eljárásban vitássá tett követelés értékét, másfelől az alperes jogi képviselője által a felülvizsgálati eljárásban kifejtett tevékenység jellegét és mértékét. A felperes jogelődjének a személyes költségmentessége folytán az állam által előlegezett eljárási illeték viselésére a felperest kötelezte a Kmr. 13. § (2) bekezdésének alkalmazásával, mert a perbeli jogelőd költségkedvezménye a jogutódra nem terjed ki. Az illeték összegét az Itv. 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2017. május 10.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Döme Attila s.k. előadó bíró, Dr. Udvary Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző
HM